

ромна болница. Кално бѣше и Запетайката, който други пѣтъ подбираше камъчетата за да стѣпи, сега газеше храбро въ калѣта безъ да забелѣзва това. Въ душата му се сплиташе все по-силно тъменъ вжзель отъ нееднакво напрегнати чувства. Тука имаше и дълбоко унижено щеславие и горчиво съжаление за нѣщо извънредно прекрасно, спечелено и изгубено отъ него, и съмнение въ всичко и въ всички хора, та дори и въ Сийка. А тя имаше необикновенъ авторитетъ и влияние върху него. Често, дори за домашни дреболии, той се съветваше съ нея по-вече отколкото съ Пенка, а въ необятната и тъмна областъ на всички, тамъ, науки, той просто детински ѝ вѣрваше. Сега се усѣмни и въ нея. И като повтаряше откъслечи отъ това което му каза тя, въ болката си, той я нарече „безсърдечна“, въпрѣки, че тя толкова плака и съвсемъ не безсърдечно прие неговата участъ. Думитѣ ѝ го измъчваха, но не по-малко тежко му бѣше и отъ това съмнение и той бързаше да намѣри вестника. Като за спасителна сламка, той се улови за него и се остави вестника да разплете всичко. Съ скръбно замиране, съ нѣкаква просто физическа болка, която се разливаше на всѣкжде по тѣлото, той ходѣше изъ улицитѣ. Нѣмаше минувачи, нѣмаше и вестникарчета, затуй се опжти къмъ центъра на града да загледне въ нѣкоя будка. О! вестника трѣбваше да разреши всичко, и ако въ него действително той е нѣкакъ осраменъ, тогава. . . Тука Запетайката спрѣ да мисли въ нѣкакво смѣтно предчувствие за нѣщо, което трѣбва да настѣпи, и може би, самъ той трѣбва да направи. Но ако тамъ нѣма нищо, ако сѣ го оставили на мира, тогава той всѣки день ще ходи при паметника си, ще заживѣе съ него по-вече отколкото съ Сийка, ще го милва и наглежда.